

WW

Ні слова. Ні півслова. Тихомовчки.
Німуючи й не маючи часу.
За всі свої годовані годочки
Стоїть хлопча і дує на свічу.

І я мовчу. Дарована сорочка
Замокла по коліна у росу.
У ніч святу розп'яті голосочки
Я тихосумно Богові несучу.

В нікчемну ніч. В ніщо веселотихе...
І чи прийдеш до мене ти, чи ні —
Я все лихе забуду і столыхе,
Щоб лиш любов вернулася мені.

Різдво 1996

WW

Байда хліба із медом столітнім —
На моїм великоднім столі...
Що я скажу в цей день перелітній,
Коли слово всміхнулось мені?
Буду пити легенями вітер,
Що ледь-ледь колихає думки.
Зв'яжу в небі веселку зі світла.
Й знову стану, як пісня, дзвінкий.
Й, може, там, де пісніжники крають
Чисте плесо з найтонших чуттів,
Прилетять три веселики з краю,
У якому я долю зустрів.

12.03.2010

WW

Над небуттям з самого краю
Мій дух невтолений летить —
Це мить, яку сам Бог розкраяв,
Врубавши шаблею блакить.
Ряхтять копита. В Бабілоні
Рихтують вежу до небес:
Агей, хто там в ясній короні
Ховає п'яти в ах і лес?..
По темній крові дріботить Лариса,
Вкосичена вкраїнським знаменом.
Співають вої, скормлені зі списа:
Несуть край сонця золоте руно.

2-3. 09. 2003

WW

Сіль дарую — хліб і сіль —
Срібло й золото душевне.
Йдуть слова мої із піль
Хлібодарних, чорноземних.
Добродійність із глибин
Світить сонцем у народі.
Йде Батурин в Чигирин —
Хто добродій з них, хто злодій?
Солідарності — катма.
Все до цятки змізерніло.
Кину поглядом навмань...
Та дарма. Сам Бог дріма.
Чорно-чорно. Біло-біло.

14.03.2010

Львів

WW

Замурована Полтва проспектом Свободи,
В Боже вухо шепоче тихий стогін води...
Б'ється в мури похмурі, між камінь колобродить,
Виринається з пащі століть і годин.
Затамований подих підземного русла
Чують леви і люди крізь ночі і дні.
Кров джерельна потоку задихнулась, загусла.
Зорі в небі не знають — риби плачуть чи ні.
Полтво, Полтво — Полтаво несливи,
Закували навіки. Зацькують і Дніпро...
Б'є годинник на ратуші. Козака обезглавлять.
Витре кат із Підкови ще не висохлу кров.

27.02.2010

ЖЕБРАК І ЛЬВІВ

Бруківку поглядом вилизує від крові
Сузір'я гончих в чорнім небі псів.
Щось Полтва жебонить у золотій діброві,
Й в оправі місяця похмуро пурпуровій
Сидять біля вогню жебрак і Львів.
Як бамкне дзвін на ратуші, й година
Така настане, що уже пора,
Він митиме слізьми не кров від нікотину,
А цю гнучку, як в лані, приміську долину —
Й крізь слёзи цілуватиме зорю на лоні трав.

6.12.2008

Львів

WW

Смажать рибу на гілці вербовій.
В'яне день в прибережній траві.
В'яже липень в дубовій діброві
Цвіт і мед, і думки ще живі.

Перемліють гілки духотою.
Склеїть клейстер розриви розщек.
Бризнуть хмари на хмиз сухостою
Золотим середлітнім дощем.

Шлях Чумацький напише устами
Все, що сталося й відбулося вдень.
Й запряже Бог зірки стомастами
Окунцями вкраїнських пісень.

Й забренить, упадаючи в Лету,
Стогін Стугни — убитий на чверть.
Й полетять у Карпати з Тибету
Вірні вірші, зневаживши смерть.

29.06.2009

Осівці

26.02.2010

Львів

WW

Над яром сонечко святе
Умилось пахощами раю.
Над яром яблуня цвіте
І в грудях серце розриває.

І за часницю до плода
Пречисту зав'язь вітер в'яже.
І пісня древня й молода
Мені «добраніч» тихо каже.

Пелюстя срібне й золоте
Встеляє вогкістю хвилини.
Дорога куриться у степ
Чумацьким Шляхом України.

Вже не літають журавлі.
Зідхають подумки бажання.
Бо ми з тобою на землі
Живемо вперше і востаннє.

1996 –1997 рр.

WW

Не береза в лісі шелестіла,
Скапуючи соком навесні.
Не маленька квітка захотіла
Виспівати всі свої пісні.
Не ліси тулилися до літа
І корінням розгрібали мерзлоту.
Не мені хотілося хотіти
Хвилювати хвилю золоту.
Ще не вся померла Україна.
Ще не вся розхлюпалася кров.
Ще тоненький промінь у барвінок
Золоту голівку не поклав.

25–26. 03. 1999

WW

Хліб і сіль української мови,
Добра доля старого Дніпра
Загудуть на вітрах стоголових —
Полинових із меду вітрах.

Буде друг з мене кпити, як ворог.
Буде недруг — злорадний, як ніч, —
Вдень плюватись на рідні прапори,
Виривати сльозу з моїх віч.

Не здригнуся у битві народів
Із безрадним поріддям хули.
Несумісні добродій і злодій —
Бог до Слова мене прихилив.

Вп'ються нелюди кров'ю живою,
Захлиснеться душа від ридань...
Усміхнусь, пригорнувшись до Слова:
Боже всевітү, воїном стань!

12.03.2010

WW

Від захвату, який цей світ чудовий,
Завмерло дихання небесної безодні.
Лиш чути, як воркує ритм у слові.
І зорі шлють сигнали одна одній.

Той ритм невтомний всесвіт будоражить.
І знов малесенька загублена планета
Народжує щораз нових поетів,
Та лиш один в сто років правду каже.

І та природжена відвага є звичайна,
Як хліб, вода, повітря і стихії...
І якби взяти від людей думки лихії,
То кожен вчує, як пульсує тайна.

Бо ті її джерела дивні — в злетах
Єства людського і єства природи...
Бо знов невдовзі нам земля народить
Найправдомовнішого із поетів.

Із 28 на 29.06.2005

ВЕЧІРНЯ

Хитнувся листочок, як пісня над плесом.
Святошна відправа у серці стоїть.
Засвітяться зорі. І купол небесний
Торкнеться душею сусідніх століть.

Тут тато і мама, й брати мої вічні —
Іван, Володимир й найстарший Андрій.
Засвічу їм свічку. Торкнуся до свічки.
І вилетить з серця думок світлий рій.

Заступиться Слово, що в Бога триває,
За душі померлих, за душі живі.
Й свята Зарваниця, й трагічний Почаїв
Ударять у дзвони в зеленій траві.

Й моя Україна засяє вогнями,
Що кров'ю живою пронизують ніч.
Й обніме брат брата. І Авель. І Каїн.
Й навернуться слюзи на її сторіч.

26.06.09

Осінці

26.02.2010

Львів

WW

Мовчать літа німі і нелукаві.
Ще залюбки сміюсь, і тінь моя легка.
Мережить кров рядки, і жаль того рядка,
Що в небутті приснивсь і в Лету темну канув.

Ще я не знаю вас і не люблю Європу,
Астрею не згубив, Гармонію не вбив.
Ще на полях людських стрункі, як в Бога, строфи —
Крізь хліб і сіль Христових трьох рибин —
Пливуть, минаючи чекання Пенелопи.

А тужить все ж душа, бо знає Божу правду
І шлях той, що мені судилося пройти.
Пізнати мед гіркий, буття пекучу зраду
І над усім — кораблик золотий,
Який у даль летить подалі від Аккаду.

28.05.2002

РОЗТОЧЧЯ

Вслухаюсь в рідну чорноземлю —
Сплелись у ній коріння літ...
Читаю книгу крові темну.
Купаю в Слові древній рід.
Листки блискучі серед ночі
Хитають молоду ясу.
Веде мене всесвітній сум
В обійми срібного Розточчя.

Розкільчу древо, й пагін мови
Проб'є пагіння диких пуст.
Й зашелестить мені діброва,
Й прадуб — найбільший златоуст.
Жаский жасминовий розгін
Цілує тінь мою і плаче.
Душа духмяна і гаряча
Летить на крилах перемін.

Із дібр і дебр, із добрих зичень —
Сміються сльози на очах...
Й звичайний хліб. Й стославний звичай.
Й ще молодий Чумацький Шлях.
Надхненно змінюється час.
Пливе у ніч бажання бути.
Схиливсь я щастя зачерпнути —
Тече ріка життя крізь нас!

5.07.2007 р.

Осівці

18.05.2008 р.

Львів